

at stemme for Forslaget og ligeledes til at anmode det høje Ting om ogsaa at lade denne Sag nyde hurtig Fremme, saa Forholdene kunne komme i Orden.

Ministeren for offentlige Arbejder (Svend Hogsbrø): Heller ikke jeg finder Anledning til i videre Omfang at drøfte med det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Niels Rasmussen) Spørgsmaalet om, hvem der, hvis denne Sag gaar i Stykker, har Ansvar for overfor de forskellige, som ere interesserede i, at dette ikke sker. Jeg skal vide at bære mit Ansvar saa vel moralsk som juridisk i alle Henseender, til alle Sider. Det ærede Medlem fremsatte imidlertid en Bemærkning, som giver mig Anledning til et Spørgsmaal. Det ærede Medlem sagde, at hvis jeg ikke havde „grevet ind“ i dette Byggeforetagende, vilde Bygningen nu have staaet færdig og udlejet, og saa vilde intet Tab formentlig være lidt. Erindrer det ærede Medlem da ikke, hvad der i Fjor blev oplyst om, hvornaar og under hvilke Omstændigheder man overhovedet kan sige, at jeg greb ind i dette Byggeforetagende? Det var jo ikke, før Bygningen paabegyndtes, det var ikke, før Planerne til, hvad den skulde indeholde, lagdes, at jeg overhovedet havde med Sagen at gøre. Det var først, efter at Selskabet paa sin — og nu maa vi jo sige: paa de Haandværkeres Risiko, som bistode det, havde ordnet alt dette, havde Bygningen, man kan maaske næsten sige, halvvejs færdig, at de henvendte sig til mig i denne Sag, og at jeg saa drøftede den med dem. Om man vil kalde det at gribe ind eller ej, lader jeg staa hen. Første Gang jeg fik Tilbud om at købe den — det Tilbud, som jeg saa siden forhandlede med dem om og med nogen Ændring accepterede —, var jo ved denne Tid for et Aar siden. Da var Bygningen allerede stærkt under Opførelse. Kontrakten mellem Selskabet og mig blev, om jeg ikke husker fejl, underskrevet i de sidste Dage af November, og midt i December henvendte jeg mig saa til Rigsdagen om Sagen.

Naar man taler om, at Folk skulde lide Tab ved min Virksomhed i Sagen, fordi de skulde have gjort sig Forventning om, at den Sag vilde gaa i Orden, kan jeg for det første henvise til, at selve

denne Kontrakt indlededes med de Ord: Under Forudsætning af, at der opnaas finansiel Hjemmel i indeværende Rigsdags-samling, indgaar jeg paa det og det. Ingen, der har kendt denne Kontrakt — og have de ikke det, er det jo letsindigt handlet —, kan altsaa være i Tvivl om, hvad der maatte til foruden min Tilslutning. Hvis jeg paa noget Punkt havde undladt at gøre, hvad jeg kunde for at skaffe denne Kontrakt billigt af Rigsdagen, var det noget andet, men det har jeg ikke undladt. Der kom fra det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Rottbøll) — var det vist — en Antydning om, at man fra de interesserede Parters Side kunde vente, at jeg forud havde forhørt mig hos Rigsdagens to Ting om, hvorledes man stillede sig til den Sag. Ja, hvis det er et Krav, der kan stilles til Ministeren, saa indrømmer jeg, at det har jeg ikke fyldestgjort. Jeg har hverken hos Folketinget eller hos Landstinget i de 8—14 Dage, der var Tale om, da Forhandlingerne stode paa paa det Grundlag, der ligger i Kontrakten, søgt nogen Oplysning om, hvorvidt jeg kunde vinde Tilslutning. Det opfatter jeg nemlig ikke som en Ministers Pligt. Men jeg maa derhos sige, at efter det Resultat, jeg opnaaede ved Forhandlingerne, nærede jeg ikke et Øjeblik Tvivl om, at man med Glæde vilde acceptere denne Ordning fra begge Tings Side. Det er jo ogsaa slaaet til for det Tings Vedkommende, som enhver maatte vide, at jeg havde nærmest Kendskab til, fra hvis Side man kunde vente, at jeg ifølge min parlamentariske Stilling vilde faa Støtte. I saa Henseende er man jo ikke bleven skuffet. Fra Folketingets Side har jeg faaet omtrent enstemmig Støtte i denne Sag. Ganske mod al Forventning hos mig og hos det andet Ting, tør jeg vel sige, er det saa, at Modstanden er fremstaaet her i Tinget.

Det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds sagde, at det var ikke ganske klart, hvad jeg mente med, at det ikke havde været muligt at faa nogen anden Grund med en lignende Beliggenhed til en Pris, som det var „forsvarligt for Staten at give“. Det ærede Medlem antog, at jeg i saa Henseende gik ud fra den Pris, til hvilken man kunde faa den Grund, der her er Tale om. Ja, deri har det ærede Medlem Ret. Det